

דברי חכמה

ישראל במלחמה

טו באב שמח!

גיליון מס. 2888 * טו באב תשפ"ה * 8 באוגוסט 2025

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

כיתת מעיין

"שלום שלום, שלום כיתה א', שלום לגננת לגן.."

איזו התרגשות איזו שמחה
סיימתם את גן חובה בהצלחה.
כיתה א' ניצבת בפתח
עם הרבה התרגשות ואולי קצת מתח.
אנו מקווים מאוד
שיהיה לכם כייף וקל ללמוד
שיהיו לכם המון חברים
וגם מורים נהדרים.

נאחל לכולכם עם המון אהבה,
דרך צלחה שלום וברכה.

ממערכת הגיל הרך

קווים לדמותה של ברירת ההומניזם הדועכת

1. השבוע לפני 106 שנים נולד הסופר, הכימאי פרימו לוי. האיש ש'הטבלה המחזורית' שלו לימדה אותי להבחין באנושיות המהבהבת כגחלים לוחשות מתוך ערימות האפר וערימות הנעליים הריקות מאדם.

2. פרימו לוי, כמו פול צלאן, כמו גם חברים אחרים כז'אן אמרי, התגייס למשימה אנושית תרבותית נאצלת שהטילו על עצמם האובד. הם הרי למעשה מתו באיזשהו אופן במחנות אבל החליטו ליטול על עצמם משימה של כבוד, להמשיך ולחיות כדי להנחיל את התרבות האנושית לדורות שיגדלו בעתיד שלאחרי המלחמה הנוראה ההיא.

3. נדמה לי שאפשר לומר שכל החבורה הזאת עמדה במשימתה בכבוד מעורר יראת כבוד גדולה. כבוד לתעצומות הנפש של אנשים שחלק גדול מעצמם נותר אי שם במחנות, ובכל זאת המשיכו בעקשנות להיאחז בחיים בייאוש, ולו רק כדי להעביר הלאה את הבשורה שבמקום שאין אנשים כדאי להשתדל להיות איש. לאחר שתמה המלאכה ומפעל חייהם הושלם, הפנו את גבם לאנושות המתנכרת וקפצו אל מותם.

4. כשאני חושב על זה, עד כמה קשה היה להם להמשיך ולחיות בלי לוותר אף לא לרגע על הרצון הדוחק לשוב ולמות עד שמשימתם תושלם, אני נעשה עצוב. בעיקר כאשר אני מבין שהמורשת שהותיר אחריו הכימאי האיטלקי וסופר הצער והכאב פרימו לוי, כמעט ואיננה אומרת דבר היום לרוב בני החברה שבה אני חי. זאת החברה הישראלית שבזה כל כך לזולת האחר והשונה. כל כך בזה ושונאת עד שכמעט ואפשר לומר שהיום היא הייתה מתעבת גם את ההומניסט חובב האדם הזה פרימו לוי שעל כורחו כתב בדם ליבו על הזולת כיעד נשאף.

5. "דווקא משום שהמחנה הוא מכונה משומנת היטב, שתכליתה להפוך אותנו לבהמות, אסור לנו להפוך לבהמות. גם במקום הזה אפשר להישאר בחיים, ולכן צריך לרצות להישאר בחיים; כדי לספר לאחרים, כדי להעיד. וכדי לחיות חייבים להציל לפחות את השלד, לשמור על צלם אנוש. ודאי אנחנו עבדים, חסרי

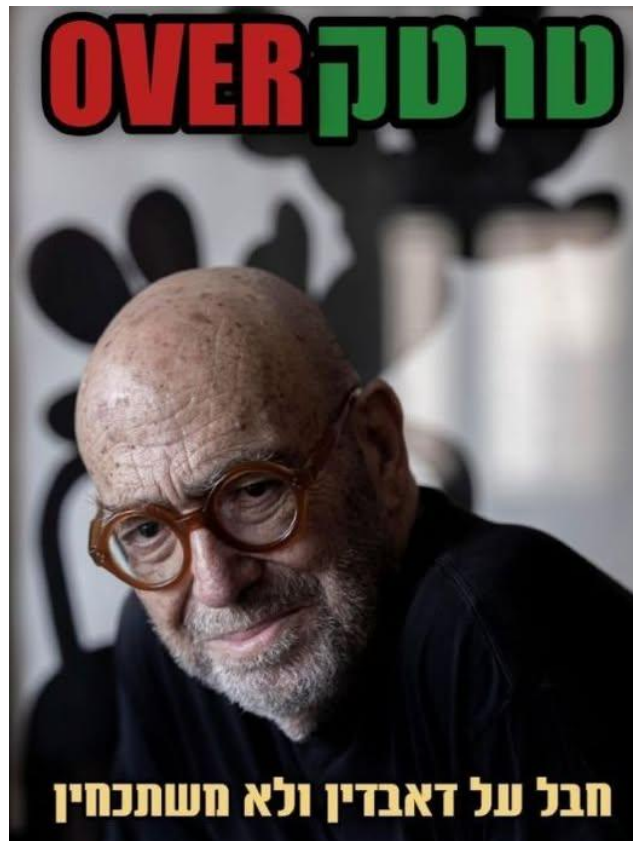
זכויות, ניתן להעליבנו ולהשפילנו, נידונים למוות בטוח. אבל דבר אחד בלבד נותר לנו לעשות ואנו חייבים בכל כוחנו לנסות לעשותו, משום שזה הדבר היחיד והאחרון שנשאר לנו: אנו יכולים שלא להסכים למעשיהם. ולכן, ללא צל של ספק, הננו מצווים לשטוף את הפנים, בלי סבון, במים המטונפים, ולהתנגב במעיל. חייבים למשוח משחה שחורה על הנעליים, לא משום שכך קובע התקנון, אלא כדי לשמור על כבודנו ועל הניקיון. חייבים ללכת בקומה זקופה, באון, לא כדי להישמע לכללי המשמעת הפרוסית, אלא כדי להישאר בחיים, שלא להתחיל למות." (פרימו לוי מסביר מה נמצא מאחורי רצונו להישאר אדם)

6. ורק עוד דבר אחד. לכל נבחרי הציבור מעוררי הקבס הנמצאים היום בכנסת ומחוצה לה, ומיטיבים כל כך "לבטא" באופן כה חופשי את רחשי לב העם, הנה קחו לכם ציטוט חכם צידה לדרך שבה אתם מובילים אותנו לתהום "אם לוקחים את הרגש הזה, המאוד טבעי, של עוינות ותיעוב ל'אחר' והולכים איתו באופן עקבי עד הסוף - מוצאים בסופו את מחנות הריכוז". (פרימו לוי, אחד שידוע)

טרטה

דוד טרטקובר, אומן העיצוב האגדי, האיש שעיצב את הלוגו של ה"שלום" ואת "שלום עכשיו" ואת "לא נשכח ולא נסלח" פרש לסדנה של מעלה. אני חושב שכעת משוחרר מהפרקינסון שכבל אותו הוא יכול לשבת עם דודו גבע ולאכול חומוס של צדיקים יחד עם בשר השור והלווייתן לגעת בכוכבים ולדעת דברים על החיים שמגלים רק אחרי שמתים. יהי זכרו ברוך

רשעות מנומסת

1. אז ככה, להלן כמה מילים בעניין האלימות הגואה כעת מסביב ומאיימת לכסות עלינו כצונאמי דוהר. לפני כמה שנים קרוב ליום השואה קיבלתי מכתב מאדם שקורא לעצמו "צבי אביבי". רוב הסיכויים שזהו איננו באמת שמו, או שאולי איננו בן של אדם כלל אלא בן של בוט. מה שכן בטוח הוא שבאופן יוצא דופן ונדיר הוא כתב בעברית תקנית וללא שגיאות.
2. התוכן של המכתב היה מבעית, בעיקר בגלל שהרוע שבו נבע מלשון רהוטה, נקייה ולא משתלחת. זה לא שלא קיבלתי תגובות נאצה על בסיס יומי לפני כן. וגם לאחריו. אבל אחד כזה רעיל מנומס עוד לא היה לי.

3. הנה דבר המכתב :

"מר פלמה, חבל שכל משפחתך לא הושמדה כליל באושוויץ.

כולי תקווה שערבים יאנסו את אמך, יבתרוה לחתיכות ולאחר טיפול הגון בגופתה המרקיבה, ישרפו את הגופה באש תוך כדי קינוח בשריפתך בעודך בחיים. תהיה בכך נחמא פורתא ביחס לפשע הנורא שבהשגרת משפחה שטנית ומפלצתית כמו שלך - בחיים. שלך צבי אביבי."

4. להודות על האמת אני יודע שלפעמים אני יכול להיות די מעצבן. שהפוסטים שלי וכנ"ל הקריקטורות שלי יכולים להעלות למישהו את הסעיף. ובכל מקרה אני מאמין שהכלל ש"מי שחושף חוטף" חל גם עלי. כך שאני די רגיל לחטוף על בסיס יומיומי. פעם הייתי נתקף חולשה מתגובה ארסית כזו, היום כבר פחות. הלב שלי התכסה כבר בקליפה עבה כראוי למי שחי בתקופה אלימה וסוערת כל כך ומבקש להגן על עצמו ממה שקורט וונגוט קורא לו "סופת חרא" כשהוא מתכוון ל"חרון אף אלוהים" בספרו הנהדר 'עריסת חתול'.

5. ובכל אופן בהיותי בשלב הזה של חיי בן אדם לא אלים, אני מאמין שהתנגדות לאלימות צריכה לבוא בדרך לא אלימה. משהו חז"לי כמו לשון רכה תשבר גרם. לכן השתמשתי במשפט שעולה אצל חברי לפייס אמנון גרופ ועניתי לו ש'משפחה לא בוחרים' ולאחר מכן כתבתי שיר. אני יודע שיהיו ביניכם כאלה שיבוזזו לי ויחשבו שזה די נאיבי לכתוב שיר כתגובה למכתב כה גס. אבל כבר למדתי מזמן שזבל עוזר לפרחים לצמוח. ולעיתים אף לפרוח לאחר מכן ביפעה גדולה.

6. ואחרי כל הגסות והרעלת שאנו פוגשים יום יום ברשתות החברתיות, אני באמת מאמין שבזמנים קשים כמו אלה, אין לנו ברירה ואנו צריכים להמשיך וליצור ולברוא משמעות אחרת מזו האלימה, על אפם וחמתם של מייצרי הטינופת. ההיסטוריה מלמדת שבסופו של יום הרשע נמוג תמיד אל הצללים שמהם הגיח. ואחר כך מתישהו הוא יגיח מהם חזרה מן הסתם.

כי מה לעשות כזהו העולם שאל תוכו נולדנו...

6. רקמות חיינו

רקמות חיינו השזורות
נפרמות תמיד בערב.
כמו על להב האפק
החותר בבשר היוזם
אורב הלילה
לדעיכת הפרפרים.

וכבר מליט האפל
בְּחֶפֶה שְׁחוּרָה
אֶת חַיֵּינוּ הַמִּמָּאֲנִים וּמִמְשִׁיכִים
וְרַק לְמִטָּה בְּתֵהוֹם
מִתְפַּתְלִים צִמְחֵי הַזְּכָרוֹן

עַל מִצֵּעַ רִקְבִי יִפְרִיחוּ
שֹׁמְרֵי חוֹר לְאִיד
כְּמוֹ פֶּרַח הַנוֹבֵל
בְּצֵד הַדֶּרֶךְ.
כְּמוֹ תַּמְרוּנָה קְרוּעָה.

בית כפר הנשיא משתתף בצערם
של חיים בסו, שונטל, דקל, הדר והמשפחות
עם פטירת האב והסב

משה בסו ז"ל

שולחים ניחומים מכל בית כפר הנשיא

• לכבוש את עזה?

יש לי רק מילה אחת לאמר על כך: אמא'לה.
אולי ביידן היה אומר מילה אחרת: don't

• ציונות 2025

כל הצעירים והלא כל כך צעירים שמתארגנים בימים אלה ומגיעים בדרכים שונות אל יישובי הנגב המערבי או אל יישובי הצפון, במסגרת גרעיני משפחות או גרעינים צעירים, אלה שבאים לשנה או על מנת להשתקע. כל אלה הם הציונות במיטבה 2025. עלו והצליחו.

• אל בנינו באשר הם שם

כל מי שגדל כאן בכפר הנשיא כל מי שכתובתו הייתה ונשארה בכפר הנשיא, למרות שכבר שנים הם חיים בחו"ל. זוהי פנייה אל כולכם!!!

אנחנו זקוקים לכם כאן ברוב ימות השנה, ואני מבינה שבחרתם אחרת.
אבל.

אם הכל ילך כשורה, צפויות להיערך בישראל בחירות ב- 27 באוקטובר 2026.
(מתוך תקווה שמישהו לא יחליט שזה לא הזמן לקיים בחירות כי יש מלחמה, כי מצב חירום כי...), אנחנו נהיה זקוקים לכם מאד ביום הבחירות. אנא תתכננו כבר עכשיו את בואכם לכפר הנשיא ביום הבחירות, כי הקלפי שלכם היא כאן בכפר הנשיא.

אני אפילו מציעה לקיים ביום הבחירות התכנסות חגיגית, איזה קומזיץ או חגיגה בפאב או בלב הקיבוץ, העיקר שתבואו ותצביעו.

ביום הבחירות נהיה זקוקים לכם עוד יותר!!!

אני מבטיחה להמשיך ולנדנד מפעם לפעם. אם הבחירות יוקדמו, אבקש מכם להגיע בכל זאת. אבל כרגע מדובר על יום שלישי 27.10.2026.

אנא עשו את המאמץ כדי להבטיח את עתיד המדינה הזאת.

שלכם

תמר וולפין

מזל טוב ושפע ברכות

בן נולד להורים המאושרים
שירה ויותם
נכד לארי וגלעד שטיינר
שפע ברכות
לכל בני המשפחה.

אנו מאחלים לכם שתגדלו אותו
באופור, נחת והרבה אהבה

פִּינֶת הַהֶנְצָחָה / דוד אלמן

יְהִי זְכוֹר בָּרוּךְ

דוריס לברט ז"ל - (19/1/1969 - 12/2/1923)

דוריס, חברת קבוצת מייסדי הקיבוץ. עבדה בעיקר בענף הביגוד.
דוריס, בדומה למספר חברים אחרים, הייתה שקטה וידידותית במיוחד.
היה לה צחוק מיוחד שעודד את חברותיה בשעות קשות. חברותיה כתבו עליה:
"בשעות שמחה חסרנו את צחוקה..." - " ... לא יכלנו לעכל את העובדה
שדוריס לא תהיה בינינו עוד..."

תגובות אלו משקפות את היחס של חברי הקהילה לדוריס.
שקטה שקטה אבל השאירה חותמה על הקהילה שלנו, ללא ספק!

<https://khbbm1.wixsite.com/1969-02>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

50 חטופים וחטופות נמצאים כבר 672 ימים בשבי

אבינתן אור

בן 32 מתל אביב, נחטף ממסיבת הנובה ברעים

עדיין בעזה

אבינתן נחטף מהמסיבה עם בת זוגו נועה ארגמני, ששחררה במבצע ארנון ב-8 ביוני 2024. אחד התיעודים הזכורים ביותר מיום הטבח הוא הסרטון שבו נראית ארגמני מופרדת ממנו בכוח בזמן שהם נלקחים לרצועת עזה.

אימו של אבינתן, דיצה, סיפרה: "אבינתן הוא אדם עוצמתי בכל היבט. אדם עצמאי, עם דעות, מחובר לעצמו, יודע מה נכון לו. אדם אוהב ומעניק. הילד שאפשר לסמוך עליו, הכתובת לכל קושי. לפני שהוא מגיע הביתה הוא אומר, 'אימא, תכיני לי רשימה, שאתקתק כל מה שאת צריכה'".

**יוסף חיים
אוחנה**

בן 24 מקריית מלאכי, נחטף ממסיבת הנובה ברעים

עדיין בעזה

יוסף חיים כה אהוב על חבריו עד שאחד מהם אפילו קעקע את פניו על גופו. הוא עבד כברמן, היה תולעת ספרים ותכנון להיות קואצ'ר. יחד עם חבר שבילה איתו במסיבה הם עזרו לפצועים שנפגעו סביבם והעבירו אותם לחובשים ולאמבולנסים שהגיעו מחוץ למתחם.

"התקשרתי לחבר שלו והוא סיפר לי שכשהתחילו היריות הם העבירו את הפצועים לקבלת טיפול", סיפרה אימו, מירי בן עמי. "הם ניסו לרוץ לכיוון הכביש המרכזי אבל אז הם ראו שוירים עליהם RPG. יוסף חיים רץ שמאלה, והחבר רץ ימינה והסתתר מתחת למכונית. החבר נפגע מהטיל, והספיק לראות את יוסף חיים מציץ מאחורי המכונית שמאחוריה הוא התחבא. אחר כך הוא לא ראה אותו יותר. אני אם יחידנית, והוא תמיד עזר לי. הוא הפיץ כל כך הרבה אור סביבו. קשה למצוא את המילים - אני פשוט רוצה את הבן שלי בבית, עכשיו".

8.8	סטס קוזמין
	עלמא אזרן
9.8	שלומי מור
	נויה יודאיקין
	מאיה הלפר
10.8	קרול שרק
	נחמן כץ
	שחק מלינה
11.8	תמר לבני
	אריאל וולפסון
12.8	קולין פרימוסט
	מתן ורדי
13.8	טוטסי עמר
	גילה עמית
	דניאל כץ
14.8	יובל נוי
	פלג יזרעאלי

סיפור לשבת

גבר התחתן עם בחורה יפה. הוא אהב אותה מאוד.

יום אחד היא פיתחה מחלת עור. לאט לאט התחילה לאבד את היופי שלה.

יום אחד בעלה חזר מהעסק הביתה, בדרך חזרה היה מעורב בתאונה ואיבד את ראייתו. יחד עם זאת חיי המשפחה שלהם נמשכו כרגיל. אך כמה שהימים חלפו, כך היא איבדה בהדרגה את היופי שלה.

הוא המשיך לאהוב אותה והיא אהבה אותו מאוד.

ואז האשה נפטרה, מותה הביא לו עצב גדול ובעקבות כך החליט לעזוב את העיר.

אחד החברים ניגש ושאל אותו: "איך תצליח ללכת לבד? אשתך נהגה לעזור לך".

הוא ענה: "אני לא עיוור, התנהגתי ככה כי אם היא תדע שאני יכול לראות את מצב העור שלה בגלל מחלתה, היא תיפגע יותר. לא סתם אהבתי אותה בגלל היופי שלה, אלא התאהבתי בטבע הדואג והאוהב שלה. אז העמדתי פנים שאני עיוור, רק רציתי לשמור אותה מאושרת".

מוסר השכל: כשאתה באמת אוהב מישהו, אתה הולך איתו ולידו עד הסוף כדי לשמור על האדם שלך מאושר ולפעמים טוב לנו להתנהג כמו עיוור ולהתעלם מבעיות קטנות של אחרים כדי להיות מאושר. היופי ידעך עם הזמן, אבל הלב והנשמה תמיד יהיו אותו הדבר.

תאהבו את בן האדם על מה שיש בפנים, לא בחוץ!

